

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ
@ «Ο βασιλιάς και ο αγρότης»
Ιωάννης Α. Σταυρίδης
Θεσσαλονίκη 2010

*Κ*άποτε, στα πολύ παλιά τα χρόνια, όταν ακόμα υπήρχαν κάστρα, παλάτια, βασιλεία και βασιλιάδες, ζούσε σε μια χώρα ένας αυστηρός, αλλά καλός και δίκαιος βασιλιάς,

Ο βασιλιάς Ιωάννης, που βασιλεύε με τη γυναίκα του, τη βασίλισσα Αικατερίνη.

Το βασιλικό ζευγάρι το πρώτο χρόνο της βασιλείας του, απέκτησε ένα γιο, τον Βασίλειο.

Μετά από δυο χρόνια απέκτησαν ένα κορίτσι, τη πριγκίπισσα Χριστίνα - Άννα και αργότερα απέκτησαν ένα ακόμα κορίτσι, την πριγκίπισσα Μαρία - Ιωάννα.

Σήμερα το βασιλόπουλο, ο ξανθός και όμορφος γαλανομάτης Βασίλειος, είναι 15 χρονών, η πριγκίπισσα Χριστίνα - Άννα είναι 12 χρονών και η πριγκίπισσα Μαρία - Ιωάννα σε λίγες μέρες γίνεται 8 χρονών.

Όλα τα βασιλόπουλα είναι πολύ καλά παιδιά! Τα είχανε αναλάβει να τα μορφώσουν οι καλύτεροι δάσκαλοι της χώρας, που τους μάθαιναν όχι μόνον τα πρώτα τους γράμματα αλλά και τα

κατοπινά. Παράλληλα βέβαια, είχαν φροντίσει να μάθουν και τέχνες.

Οι τέχνες, που, από μικρά μάθαιναν τα βασιλόπουλα, ήταν τέχνες της εποχής τους και βέβαια της σειράς τους.

Μη νομίζετε δηλαδή ότι μάθαιναν στα βασιλόπουλα οι δάσκαλοι να μαστορεύουν το ξύλο, ή την πέτρα ή το ατσάλι.

Όχι βέβαια! Τα μάθαιναν να γράφουν, να διαβάζουν, να ζωγραφίζουν, να ιππεύουν τα άλογα, αργότερα και σε μεγαλύτερη ηλικία μάθαιναν τοξοβολία, ξιφασκία, ακόμα μάθαιναν να φαρρεύουν στα ποτάμια και στις λίμνες και άλλα.

Στις πριγκίπισσες μάθαιναν πώς να υφαινουν, πώς να φτιάχνουν ωραία κεντητά, ακόμα και για ότι άλλο έδειχναν μεγάλο ενδιαφέρον.

Φυσικά μάθαιναν τα πάντα για τη φύση, για το περιβάλλον, για ότι υπήρχε μέσα στο βασίλειό τους αλλά και έξω από αυτό, στις άλλες χώρες του κόσμου.

Οι υπήκοοι του βασιλείου, ήτανε υπάκουοι και δουλευτές. Όλοι τους!

Ο κάθε ένας και η κάθε μιά τους, δούλευαν σε όποιο επάγγελμα αγαπούσαν πιο πολύ. Έτσι, απέδιδαν καλύτερα και προόδευε και το βασίλειο.

Τους φόρους που πλήρωναν στο παλάτι έφταναν και περίσσευαν για να συντηρούνται παλάτι και αυλικοί.

Ακόμα, με τους φόρους που μάζευαν, συντηρούσαν φρουρά για το βασιλιά, τη βασίλισσα, το διάδοχο και τις πριγκίπισσες.

Ο βασιλιάς όπως είπαμε, ήτανε αυστηρός αλλά καλός και δίκαιος, με όλους τους ανθρώπους της αυλής, με όλους τους υπηκόους.

Όποιος είχε κάποιο παράπονο, δεν είχε παρά να παρουσιαστεί στο βασιλιά και να του το πει ο ίδιος.

Έτσι, λοιπόν, κυλούσε ο καιρός στη χώρα εκείνη, με τα εύφορα εδάφη, με τα πολλά ποτάμια, τις λίμνες, τα πυκνά δάση, τις απέραντες κοιλάδες και τα ψηλά βουνά. Μια μέρα, παρουσιάστηκε μπροστά στο βασιλιά ένας υπήκοος του βασιλείου του, που είχε κάποιο παράπονο να του πει.

Ένας απλός αγρότης.

Ο βασιλιάς δέχτηκε να τον ακούσει αμέσως.

-Βασιλιά μου, είμαι ο Μιχαήλ και ζω με τη γυναίκα μου τη Μαρία στην πέρα χώρα.

Ήρθα σήμερα εδώ για να σου πω το πρόβλημά μου που εδώ και πολύ καιρό, στριφογυρίζει μέσα στο μυαλό μου και μάλιστα τις τελευταίες μέρες έγινε πολύ ανυπόφορο...

Τις νύχτες δεν μπορώ να κοιμηθώ γιατί συνέχεια το σκέφτομαι και δεν βρίσκω λύση. Γι αυτό ήρθα σε σένα βασιλιά μου, για να με βοηθήσεις.

Έχουμε τα χωράφια μας, δουλεύουμε, μέρα και νύχτα που λένε, για να τα καταφέρουμε. Κερδίζουμε αρκετά.

Πληρώνουμε όμως τους φόρους μας με το παραπάνω, αλλά να... πώς να το πω βασιλιά μου... Να, όταν γυρίζουμε στο σπιτικό μας κουρασμένοι και ταλαιπωρημένοι από τις δουλειές μας, μπαίνουμε σε ένα σπίτι... άδειο, κι όταν λέω άδειο το εννοώ... Ξέρετε δεν έχουμε ακόμα

παιδί και είμαστε, η γυναίκα μου κι εγώ
τελείως μόνοι...

Ο βασιλιάς, άκουσε όσα του είπε ο
Μιχαήλ. Στην αρχή κάτι πήγε να
καταλάβει αλλά...

- Δεν καταλαβαίνω, Μιχαήλ, τί ακριβώς
ζητάς από το βασιλιά σου;

Μήπως πληρώνετε πολλούς φόρους; Αν
είναι έτσι να το δούμε, να το εξετάσουμε και
να βρούμε μαζί μια λύση στο πρόβλημά
σου...

Ο Μιχαήλ, έσκυψε το κεφάλι, γονάτισε
και άρχισε να κλαίει, να κλαίει πολύ και να
ζητάει συνέχεια συγνώμη...

Τότε ένας ακόλουθος του βασιλιά τον
πλησίασε, τον έπιασε γερά από το μπράτσο
και τον τράβηξε για να σηκωθεί.

Εκείνος, με δάκρυα ακόμα στα μάτια
ζήτησε πάλι συγνώμη από τον βασιλιά,
συνέχισε όμως να κλαίει. Να κλαίει και να
αναστενάζει!

Ο βασιλιάς σηκώθηκε από το θρόνο του,
τον πλησίασε. Του είπε να σηκώσει το
κεφάλι του και να του κοιτάξει.

Εκείνη την εποχή, το να κοιτάξεις στα μάτια το βασιλιά ήτανε πολύ τολμηρό και τέτοιο προνόμιο είχε μόνον η βασιλική οικογένεια.

Όλοι όσοι ήταν μέσα στη μεγάλη αίθουσα του παλατιού απόρησαν με τα λόγια του βασιλιά, αλλά έσκυψαν τα κεφάλια τους στο πέρασμά του και υποκλίθηκαν.

Ο Μιχαήλ, απορημένος κι αυτός τον κοίταξε με δακρυσμένα ακόμα μάτια...

- Έλα μην κλαις, θα δω τι μπορώ να κάνω για σένα...

Αμέσως μετά, γύρισε προς το Τραμματικό του που στεκόταν όρθιος δίπλα του και είπε:: «Αύριο το πρωί, να παρουσιαστούν μπροστά μου, ο Μιχαήλ μαζί με τη γυναίκα του και να έρθει και ο Έφορος εδώ, ο Αρίσταρχος».

Ο λόγος του βασιλιά ήτανε διαταγή κι έτσι εκτελέστηκε όπως διέταξε.

Την επόμενη μέρα, μέσα στη μεγάλη αίθουσα παρουσιάστηκαν ο Μιχαήλ, η Μαρία, ο Έφορος μαζί με έναν βοηθό του, που, ο καημένος, ιδρώνε κάτω από το βάρος

του τεράστιου χοντρού βιβλίου που κρατούσε στα αδύναμα χέρια του.

Ρώτησε λοιπόν ο βασιλιάς, τον Έφορο να του πει πόσους φόρους πλήρωνε κάθε χρόνο ο Μιχαήλ και η Μαρία.

Ο Αρίσταρχος, έσιαξε λίγο τα γυαλιά του, άνοιξε εκείνο το τεράστιο βιβλίο με τα χοντρά καπάκια, γύρισε τις σελίδες του, ώσπου, βρήκε το όνομα του Μιχαήλ και διάβασε φωναχτά:

-Ο Μιχαήλ και η Μαρία έχουνε ένα ευρύχωρο σπίτι με 3 στρέμματα αυλή, με λαχανικά, καλαμπόκια, καρποφόρα δέντρα. Έχουν άλογα, βόδια κατοίκια, κότες, στάβλο, αχυρώνα και σκύλο. Ακόμα έχουν ένα μεγάλο χωράφι που βγάζουν σιτάρι και ένα αμπελώνα που από τα σταφύλια φτιάχνουνε κρασί.

Ο βασιλιάς, διακόπτει Έφορο:

-Καλά όλα αυτά. Εγώ θέλω να μου πεις πόσο φόρο πληρώνουν κάθε χρόνο αυτοί οι άνθρωποι. Αυτό θέλω να μου πεις. Κοίταξε πάλι τα χαρτιά σου και πες μου αμέσως. Σας

έχω πει τόσες φορές πως δεν θέλω να έχουν οι υπήκοοι κανένα παράπονο! Κανένα!

Ο Έφορος κοίταξε πάλι το χοντρό εκείνο βιβλίο και είπε: «Κάθε χρόνο πληρώνουν 10 χρυσά νομίσματα, 5 βαρέλια κρασί και 250 περίπου κιλά στάρι».

Ο βασιλιάς, σκέφτηκε λίγο και βρήκε τους φόρους λογικούς και είπε:

-Οι φόροι που πληρώνετε είναι πολύ λογικοί σύμφωνα πάντοτε με αυτά που παράγετε στα χωράφια σας και με ό,τι τέλος πάντων πουλάτε στην αγορά.

Επομένως, τί θέλετε από εμένα;

Ο Μιχαήλ τότε απάντησε στο βασιλιά πως δεν είχε παράπονα από τους φόρους που πλήρωνε κάθε χρόνο και πως το πρόβλημά τους ήταν η μοναξιά τους...

Α! Μάλιστα, Τώρα κατάλαβα...

Με μια κίνηση του χεριού του κάλεσε κοντά του τον έφορο και χαμηλόφωνα είχε μαζί του μια σύντομη κουβέντα.

Μετά γύρισε προς το Μιχαήλ και τη Μαρία και τους είπε να επιστρέψουν στο

σπίτι τους και στις δουλειές τους και να μην
ανησυχούν.

-Θα φροντίσω ο ίδιος για εσάς!

Έτσι και έγινε!

Επέστρεψαν, ο Μιχαήλ και η Μαρία
στο σπίτι τους γεμάτοι όμως από σκέψεις.

Πολλές φορές αναρωτήθηκαν τι άραγε
να εννοούσε ο βασιλιάς όταν τους είπε εκείνο
το: «Θα φροντίσω ο ίδιος για εσάς.»

Πέρασε λίγος καιρός από εκείνη την ημέρα
που είχαν πάει στο βασιλιά κι ένα πρωί,
λίγο πριν φύγουν για τις δουλειές τους,
άκουσαν φασαρία έξω από το σπίτι τους και
βγήκαν και οι δυο μαζί για να δουν τι
συμβαίνει.

Όταν βγήκαν έξω, στο κατώφλι του
σπιτιού τους, είδαν πολλές άμαξες, που
ήτανε όλες φορτωμένες με πολλές πέτρες, με
κορμούς δέντρων, με ξύλα, με σχοινιά, με
καρφιά και με πολλά εργαλεία, που
άρχισαν να τα ξεφορτώνουν, τεχνίτες και
βοηθοί.

Μια νεαρή γυναίκα, η μόνη γυναίκα
που είχε έρθει μαζί με τους τεχνίτες και τους

βοηθούς, τους πλησίασε, άφρησε σε μια άκρη, έναν μεγάλο μπόγο από ρούχα που κρατούσε στα χέρια της και είπε:

-Είμαι η Νίκη, η μαγειρίσσα, ο βασιλιάς διέταξε, από σήμερα να μένω εδώ μαζί σας, να σας μαγειρεύω και να σας βοηθάω σε όλες τις δουλειές. Με τα υλικά που σας έστειλε θα χτιστεί ένα σπίτι, δίπλα στο δικό σας.

Στο σπίτι αυτό, όταν θα ετοιμαστεί θα μένουν εργάτες που θα σας στείλει ο βασιλιάς, για να σας βοηθάνε σε όλες τις αγροτικές δουλειές.

Το γενικό πρόσταγμα θα το έχετε εσείς για όσο χρονικό διάστημα χρειαστεί. Αυτό θα το κρίνει ο ίδιος ο βασιλιάς.

Εσείς κυρία δεν θα κάνετε πια βαριές δουλειές. Δεν θα ασχολείστε με αγροτικές δουλειές καθόλου. Θα φροντίζετε μόνον το νοικοκυριό σας. Όλα τα άλλα θα τα αναλάβουν οι εργάτες.

Την ίδια μέρα άρχισαν να εκτελούνται οι διαταγές του βασιλιά και όλοι, τεχνίτες και βοηθοί έπιασαν δουλειά.

Δεν πέρασε πολύς καιρός και φτιάξανε ένα πολύ άνετο και γερό σπίτι, από πέτρα και ξύλα, με πολλά δωμάτια και πολλούς άλλους χώρους. Ένα μικρό παλατάκι με πολλές ανέσεις που μπορούσε να φιλοξενήσει πολλούς ανθρώπους.

Ο βασιλιάς, μόλις τελείωσε το σπίτι, έστειλε εφτά εργάτες στη δούλεψη του Μιχαήλ και της Μαρίας, ενώ οι τεχνίτες με τους βοηθούς τους επέστρεψαν πίσω στο παλάτι.

Η Νίκη αποδείχτηκε πολύ καλή κοπέλα και καλή μαγείρισσα. Οι εργάτες ήτανε υπάκουοι και εργατικοί. Ήτανε πολύ ευχαριστημένοι από τις πρώτες μέρες που δούλευαν εκεί, αλλά και ο Μιχαήλ και η Μαρία τους πρόσεχαν σαν τα μάτια τους που λένε! Έτσι, για παράδειγμα, όταν έβλεπαν έναν εργάτη να μην αντέχει τη δουλειά που έκανε ή όταν είχε κουραστεί πολύ, τον έβαζαν να ξαποστάσει μέχρι να νοιώσει και πάλι δυνατός.

Αν πάλι κάποιος αρρώσταινε, τον έστελναν στο σπίτι για να ξαπλώσει, να

φράει καλά, να ξεκουραστεί και τέλος πάντων να μείνει στο σπίτι μέχρι να γίνει καλά και να δυναμώσει.

Με τη βοήθεια, τόσο των εργατών, όσο και της Νίκης, όλες οι δουλειές γινότανε μια χαρά κι έτσι ο Μιχαήλ και η Μαρία ήταν ευχαριστημένοι.

Κάθε απόβραδο που επέστρεφαν από τα χωράφια, έπαιρναν όλοι το μπάνιο τους.

Η Νίκη και η Μαρία είχαν φροντίσει να έχουν έτοιμο ζεστό φαγητό, ψωμί, κρασί καθώς και νερό και σαπύ για τα ζωντανά που τα φρόντιζαν μέχρι να ετοιμαστούν όλοι οι άντρες και να καθίσουν στο τραπέζι για φαγητό.

Μετά από το φαγητό, τους περίμεναν τα καθαρά κρεβάτια τους, με τα καθαρά σεντόνια και τα σκεπάσματα, έτσι ώστε να ξεκουράσουν τα κουρασμένα τους κορμιά.

Τα πρωινά, όλα τα πρωινά, τους ετοίμαζαν τσάι ή γάλα, (για να πιούνε ένα ζεστό ρόφημα) και έφευγαν για τα χωράφια. Αργότερα, οι δυο γυναίκες, τους πήγαζαν το δεκατιανό.

Ο βασιλιάς από τη μεριά του, έστειλε κατά καιρούς, ένα απεσταλμένο του, συνήθως τον έφορο με το βοηθό του, στο σπίτι του Μιχαήλ και της Μαρίας, για να μαθαίνει πως τα πάνε και αν ήθελαν κάτι.

Όμως κάθε φορά, έπαιρνε την ίδια απάντηση: «Να πείτε του βασιλιά, Τον ευχαριστούμε πολύ! Δεν θέλουμε τίποτα!»

Φυσικά οι απεσταλμένοι του βασιλιά κάθε φορά που πήγαιναν στο σπίτι τους είχαν καλή περιποίηση και όταν ερχόταν η ώρα να επιστρέψουν στο παλάτι, τους έδιναν μαζί τους, φρούτα, γάλα, λαχανικά, αυγά, κρασί και βέβαια ζυμωτό ψωμί για το βασιλόπουλο και τις πριγκίπισσες που τόσο πολύ τους άρεζε.

Είχαν πια περάσει 3 μήνες, από εκείνη την ημέρα που ο καλός βασιλιάς τους έφτιαξε το σπίτι και τους έστειλε τους εργάτες για να τους βοηθάνε στις αγροτικές δουλειές.

Πλησίαζε ο χειμώνας κι ένα πρωινό σηκώθηκε ο Μιχαήλ για να πάει για κυνήγι.

Η Μαρία θα πήγαινε με τη Νίκη και τον Ευγένιο (έναν εργάτη), στο παζάρι για να

πουλήσουν κρασί, λαχανικά και άλλα προϊόντα.

Είχε πολύ χρόνο στη διάθεσή του για κυνήγι. Άλλωστε ήθελε να φιλέψει τους ανθρώπους που τον βοηθούν. Να τους προσφέρει ένα γλέντι για να τους ευχαριστήσει!

Ετοίμασε λοιπόν η Μαρία λίγο ψωμί, λίγο τυρί, ένα φλασκι νερό, έδωσε και το τόξο με τα βέλη στον άντρα της και τον κατευόδωσε με ευχές για «καλό κυνήγι».

Έφυγε ο Μιχαήλ, παρέα με το πιστό του σκύλο και πήγε προς το δάσος, πέρα μακριά στο βουνό.

Μπροστά ο σκύλος, πίσω ο Μιχαήλ, σε λίγη ώρα έφτασαν, στους πρόποδες του απέναντι βουνού.

Σ' εκείνο το βουνό είχε πάει αρκετές φορές για κυνήγι κι αυτή τη φορά σκέφτηκε να ακολουθήσει ένα άλλο μονοπάτι.

Πήγανε λοιπόν προς τα εκεί και πήραν ένα άλλο μονοπάτι. Άνηφορίσανε για αρκετή ώρα χωρίς να συναντήσουν κάποιο θήραμα...

Κάποια στιγμή, ο Μιχαήλ φώναζε το σκύλο του και κάθισε στη ρίζα ενός μεγάλου δένδρου για να ξεκουραστεί.

Ο σκύλος υπάκουσε στον αφέντη του και πήγε κοντά του και κάθισε μπροστά στα πόδια του.

Ο Μιχαήλ του έδωσε λίγο ψωμί, έφαγε λίγο κι ο ίδιος και αφού ξεδίφασαν πίνοντας από το νερό που είχαν πάρει μαζί τους, ξεκουράστηκαν για λίγη ώρα κι αργότερα, με νέες δυνάμεις ξεκίνησαν και πάλι ανηφορίζοντας το μονοπάτι. Μπροστά ο σκύλος και πίσω ο αφέντης.

Ανέβαιναν, ανέβαιναν το μονοπάτι ανάμεσα από πελώρια δέντρα, όταν άκουσε το σκύλο του να γαβγίζει. Να χαλάει τον κόσμο! Τάχυνε το βήμα του για να πάει να δει! Γιατί άραγε τόσο μακνία ο σκύλος του; Τι είχε «ανακαλύψει;» Έφτασε στο σημείο ακολουθώντας τα γαβγίσματα του σκύλου του. Το βρήκε να προσπαθεί να ζετρυπώσει ένα θήραμα, πίσω από έναν πυκνό θάμνο.

Ο Μιχαήλ, δεν έχασε χρόνο, έβαλε ένα βέλος στο τόξο του και περίμενε μέχρι να

εμφανιστεί το θήραμα. Κάποια στιγμή ο σκύλος, έκανε την επίθεσή του. Δηλαδή, προσπάθησε να μπει μέσα σ' εκείνον τον θάμνο. Τότε, εμφανίστηκε από ένα μικρό άνοιγμα, ένας μεγάλος λαγός. Προσπέρασε το σκύλο που γάβγιζε συνέχεια κι έτρεξε προς τα πάνω. Ο Μιχαήλ όμως, σημάδεψε καλά και κρατώντας ακόμα και την ανάσα του άφησε το βέλος να φύγει από το τόξο του. Και, ναι! Το βέλος του βρήκε στόχο!

Πέτυχε το λαγό στο πίσω μέρος του κορμιού του.

Ο σκύλος έτρεξε καταπάνω στο λαγό. Τον άρπαξε με τα δόντια του από τα μεγάλα αυτιά του και γύρισε για να τον πάει στον αφέντη του. Το λαβωμένο ζώο, είχε ακόμα το κουράγιο, να προσπαθεί να ξεφύγει από τα δόντια του σκύλου. Αλλά μάταια. Δεν τα κατάφερε.

Όταν ο σκύλος άφηνε μπροστά στα πόδια του αφέντη του το λαγό, είχε ήδη ξεφυχήσει.

Ευχαριστημένος ο Μιχαήλ, έδεσε τα πίσω πόδια του λαγού με ένα λεπτό σκοινί

και το κρέμασε στη μέση του, στη φαρδιά του ζώνη. Χάιδεψε το σκύλο του, στο κεφάλι. Έτσι, για να του πει ένα «μπράβο» που κατάφερε να ξετρυπώσει το λαγό.

Μετά από την επιτυχία αυτή ανηφόρισαν και πάλι εκείνο το μονοπάτι για πολύ ώρα.

Αυτή τη φορά όμως δεν συνάντησαν κάτι...

Κάπου κάπου άκουγε το σκύλο να γαβγίζει, αλλά, μπά! Τίποτα το ιδιαίτερο!

Ίσως, να τρώμαζε από το θρόισμα των φύλλων ή να τρώμαζε από κάποιο άλλο θόρυβο. Ποιος ξέρει όμως από τί!

Λίγο πιο ψηλά από το μονοπάτι, ακούστηκε κάποιος θόρυβος ρυθμικός. Σα να έτρεχε νερό!

Μπα; Αναρωτήθηκε ο Μιχαήλ, υπάρχει πηγή εδώ;

Κι όμως, εκεί στα δεξιά του αντίκρισε μια μικρή πηγή απ' όπου έτρεχε καθαρό νερό. Λίγο αλλά καθαρό!

Ωστόσο το λίγο εκείνο νερό όχι μόνο τους ξεδίψασε αλλά γέμισε ο αγρότης και το φλασκί του, που είχε σχεδόν αδειάσει.

Δεν πρόλαβαν καλά καλά να απομακρυνθούν από την πηγή όταν, για καλή τους τύχη, εμφανίστηκε ένα μικρό ζαρκάδι. Δίπλα ακριβώς από την πηγή.

Ήτανε φανερό ότι το ζωντανό διψούσε τόσο πολύ, ώστε δεν τρόμαξε από την παρουσία του Μιχαήλ, που, όπλισε το τόξο του, σημάδεψε και πέτυχε το ζαρκάδι ακριβώς στην καρδιά! Το ζαρκάδι έπεσε νεκρό! Ο Μιχαήλ έδεσε, τα δυο μπροστινά πόδια του ζαρκαδιού και τα δυο πίσω πόδια με σχοινί, το φορτώθηκε στους ώμους του γύρω από το λαιμό του, χαμογέλασε στο σκύλο του. Έκανε μεταβολή λέγοντας: «Πάμε, επιστρέφουμε στο σπίτι» και ξεκίνησε. Ο σκύλος, κουνώντας πέρα δώθε την ουρά του, πρόλαβε τον αφέντη του και πέρασε μπροστά του. Έπαιρναν πια το μονοπάτι προς τα κάτω. Έτσι όπως κατηφόριζαν, ο ήλιος που άρχισε να γέρνει στη δύση του ήταν καλοδεχούμενος, ιδίως όταν τα κατάφερνε να τρυπώσει ανάμεσα από τα φύλλα των δέντρων και να φτάσει κάτω στη γη.

Η ώρα περνούσε όπως κατηφόριζαν το μονοπάτι, δεν έλεγαν να σταματήσουν ούτε για λίγο.

Για μια στιγμή όμως σταμάτησαν χωρίς να καθίσουν κάπου, απλά σταμάτησαν και ήπιαν λίγο νερό, από το φρέσκο της πηγής και συνέχισαν το δρόμο τους.

Όταν εκείνο το μονοπάτι έμοιαζε να τελειώνει, ήδη είχε αρχίσει να σουρουπώνει.

Και, όταν, αργότερα πλησίαζαν στο σπίτι τους, είχε πια σκοτεινιάσει για τα καλά.

Ωστόσο η Μαρία, η Νίκη και ο Ευγένιος, (ένας καλός εργάτης και πολύ έμπιστος), που είχαν γυρίσει το μεσημέρι από τις δουλειές τους, βγήκαν έξω στην αυλή για να τους προϋπαντήσουν.

Είχαν βλέπετε ειδοποιηθεί από το σκύλο που ξεσήκωνε τον τόπο με τα γαβγίσματά του.

Η Μαρία, πριν προλάβει ο Μιχαήλ, να ξεκρεμάσει από πάνω του τα θηράματα, έπεσε στην αγκαλιά του με κλάματα!

Έκλαιγε και τον φιλούσε και πριν προλάβει να συνέλθει από εκείνο το

αναπάντεχο καλωσόρισμα, του είπε, ότι είχε πάει σε γιατρό και ότι ήταν έγκυος..!

«Ναι, αφέντη, είναι αλήθεια!» είπε η Νίκη και συμπλήρωσε: «Η κυρά μας είναι έγκυος!»

Κανένας, μα κανένας δεν θα μπορούσε να περιγράψει τη χαρά που ένοιωσαν εκείνη τη στιγμή οι απλοί εκείνοι άνθρωποι. Το ίδιο βράδυ πρόσφερε κρασί σε όλους τους εργατές και τους μίλησε με χαρά:

-Σήμερα, άκουσα το πιο ευχάριστο νέο της ζωής μου, από τη γυναίκα μου. Η Μαρία είναι έγκυος! Θα φέρει στη ζωή μας, μια νέα ζωή! Θα γεννήσει το πρώτο μας παιδί και αυτό είναι ευλογία. Ευλογία Θεού!

Θέλω να το γιορτάσουμε όλοι μαζί.

Αύριο λοιπόν θα επιστρέψουμε πιο νωρίς από τις δουλειές μας, θα φήσουν η Μαρία και η Νίκη, το λαγό και το ζαρκάδι που έφερα από το κυνήγι και θα κάνουμε ένα γλέντι όλοι μαζί σε μια οικογένεια.

Έτσι κι έγινε!

Την επόμενη μέρα, γύρισαν νωρίς από τις δουλειές τους όλοι κι έκατσαν στο τραπέζι

και έτρωγαν, τραγουδούσαν, χόρευαν μέχρι αργά το βράδυ.

Ο Μιχαήλ και η Μαρία δεν σταματούσαν να ευχαριστούν Το Θεό για το δώρο Του και βέβαια και το βασιλιά...

Φυσικά, στο παλάτι, έμαθαν γρήγορα το νέο, για την εγκυμοσύνη της Μαρίας.

Ο βασιλιάς, μετά από λίγες μέρες, έστειλε ένα αγγελιοφόρο του στο σπίτι του Μιχαήλ και της Μαρίας με μια βασιλική άμαξα για να πάρει το Μιχαήλ και τη Μαρία και να τους οδηγήσει στο παλάτι, όπου θα τους φιλοξενούσε για λίγες μέρες. Έτσι για να γιορτάσουν το χαρούμενο γεγονός.

Ο λόγος, του βασιλιά, είπαμε, είναι διαταγή!

Ο απεσταλμένος του βασιλιά έφερε μαζί του και παρέδωσε στη Μαρία ένα πολύ όμορφο και ζεστό πανωφόρι, με τις ευχές του βασιλιά!

Συγκινημένη η Μαρία από το δώρο και τις ευχές του βασιλιά, ετοίμασε ένα σωρό πράγματα για τα πάρουν μαζί τους για το

παλάτι. Ετοίμασε λαχανικά, φρούτα, ψωμιά, αυγά, κότες, κρασί και άλλα.

Φυσικά μέχρι να ετοιμαστούν τα τρόφιμα, φίλεψε τον απεσταλμένο του βασιλιά, όπως έκανε πάντα.

Όταν όλα πια ήταν έτοιμα, ανέβηκαν στην άμαξα και ξεκίνησαν για το παλάτι. Τους εργάτες θα τους καθοδηγούσε ο Ευγένιος, για όσες μέρες θα έλειπαν.

Το ταξίδι τους μέχρι το παλάτι ήτανε λίγο δύσκολο, αλλά και άνετο μέσα στη βασιλική άμαξα. Έτσι, απόλαυσαν τη διαδρομή ντυμένοι με ζεστά ρούχα. Η Μαρία, καμάρωνε μέσα στο πανωφόρι, που της είχε χαρίσει ο βασιλιάς. Μετά από αρκετή ώρα έφτασαν στο παλάτι.

Εκεί, τους υποδέχτηκε ο Αρίσταρχος, που τους ξενάγησε σε όλο σχεδόν το παλάτι που ήταν χτισμένο στην άκρη μιας μεγάλης λίμνης και γύρω από το παλάτι ήταν χτισμένο ένα μεγάλο και υψηλό κάστρο!

Μετά, τους οδήγησε σε ένα δωμάτιο όπου μπορούσαν να ξαπλώσουν για λίγο ώστε να ξεκουραστούν από το ταξίδι.

Αργότερα, θα τους δεχότανε ο βασιλιάς, στα ιδιαίτερα διαμερίσματά του, μαζί με όλη τη βασιλική οικογένεια...

-Μιχαήλ, αισθάνομαι πολύ ευτυχισμένη...!

-Χαίρομαι Μαρία! Κι εγώ αισθάνομαι όπως κι εσύ!

Ευτυχισμένος και ευχαριστημένος! Είδες, πόσο ο βασιλιάς βοηθάει τους υπηκόους του; Είδες πόσο πολύ βοήθησε κι εμάς! Κι ακόμα μας βοηθάει! Είναι πολύ καλός!

Αργότερα, τους είπαν ότι ο βασιλιάς θα τους δεχτεί στα ιδιαίτερα διαμερίσματά του. Τους οδήγησαν εκεί, όπου ήταν όλη η βασιλική οικογένεια.

Υποκλίθηκαν ταπεινά και με σεβασμό.

-Ε! Λοιπόν; Τί νέα; Πώς τα πάμε; Ρώτησε ο βασιλιάς.

-Βασιλιά μου, πολύ καλά. Σταθήκατε πολύ καλά απέναντί μας και σας ευχαριστούμε. .

-Η Μαρία κι εγώ είμαστε πολύ ευχαριστημένοι και πολύ, χαρούμενοι! Οι δουλειές μας πηγαίνουν όλο και καλύτερα,

χάρη στη δική σας βοήθεια. Σας ευχαριστούμε και σας ευχόμαστε τα καλύτερα!

Η βασίλισσα πλησίασε τη Μαρία και τη ρώτησε αν αισθάνεται καλά με την εγκυμοσύνη της και αν θέλει να την εξετάσει ο γιατρός του παλατιού.

«Είναι το πρώτο σας παιδί και πρέπει να προσέχετε».

«Σήμερα θα δειπνήσετε εδώ στο παλάτι και αύριο θα σε δει ο γιατρός.»

Όλα θα πάνε καλά!

Η Μαρία ευχαρίστησε και πάλι το βασιλικό ζεύγος για το ενδιαφέρον τους. Μετά από λίγο οδηγήθηκαν στη μεγάλη αίθουσα με τα ψηλά ταβάνια, με τις δυο σειρές πέτρινα χαμηλά τραπέζια που τα στηρίζουν πέτρινες τετράγωνες κολόνες, με τα χοντρά χαλιά στους τρεις διαδρόμους, με τα πολλά πολύχρωμα χοντρά μαξιλάρια και με τα υφαντά που κρέμονταν γύρω γύρω στους τοίχους.

Στο βάθος και στο κέντρο της αίθουσας,
είναι το τραπέζι της βασιλικής οικογένειας,
με τα χρυσοποϊκίλτα χαλιά και μαξιλάρια.

Εκεί, στα μπροστινά τραπέζια είχαν
καθίσει, ο Έφορος, ο Γραμματικός του
βασιλιά, οι Αξιωματικοί της φρουράς.

Στα υπόλοιπα πολλοί άλλοι επίσημοι.

Το Μιχαήλ και τη Μαρία τους οδήγησαν
σε ένα άδειο τραπέζι μπροστά.

Όταν ήρθε ο βασιλιάς με τη βασιλική
οικογένεια, σηκωθήκαμε και υποκλιθήκαμε
όλοι και μείναμε με σκυμμένο το κεφάλι
μέχρι να καθίσει ο βασιλιάς.

Μετά καθίσαμε όλοι στα χοντρά
πολύχρωμα μαξιλάρια και τότε οι υπηρέτες
άρχισαν να κουβαλάνε φαγητά
μαγειρευμένα, ψητά, κρασιά, φρούτα κι ένα
σωρό άλλα εκλεκτά φαγώσιμα.

Τέτοια, που, μόνον οι βασιλιάδες και οι
πολλοί πλούσιοι μπορούσαν να έχουν στα
τραπέζια τους.

Χορεύτριες, χορευτές, μάγοι,
οργανοπαίκτες, τραγουδοποιοί,

γελωτοποιοί, έδωσαν μια παράσταση μοναδική.

Όλοι, εκείνο το βράδυ έμειναν ευχαριστημένοι μετά από τέτοια πλούσια περιποίηση. Ήταν ένα αξέχαστο παραδεισένιο βράδυ!

Όταν αποσύρθηκε ο βασιλιάς με τη βασιλική οικογένεια, αποσύρθηκαν και ο Μιχαήλ με τη Μαρία.

Τους συνόδευσε ο Αρίσταρχος, ενώ τους ενημέρωσε για το πρόγραμμα της επόμενης μέρας.

-Ο βασιλιάς, σας καλεί αύριο το πρωί σε μια εκδρομή στα περίχωρα του παλατιού.

Θα τον συνοδεύουν, η βασιλική οικογένεια, ο Υπαπιστής του, ο αξιωματικός της φρουράς με 8 φρουρούς κι εσείς οι δύο. Μετά τους ευχήθηκε «καλή νύχτα» και αποσύρθηκε.

Την άλλη μέρα, όταν ήρθε η ώρα, ανέβηκαν στις 3 μεγάλες βασιλικές άμαξες και ξεκίνησαν.

Πήγαν μέχρι πέρα, μακριά, στους μικρούς λόφους και από εκεί, μέχρι κάτω στα

δασωμένα βουνά, τα μεγαλύτερα της χώρας, όπου οι κορυφές τους φαινόταν χιονισμένες από μακριά.

Πήγαίνοντας, από μέσα από τις μεγάλες βασιλικές άμαξες με τα έξι άλογα έβλεπαν το τοπίο που ήτανε μαγευτικό.

Σταμάτησαν, όταν πια είχανε φτάσει στους λόφους, έτσι για να πάρουν μια ανάσα, να θαυμάσουν τις χιονισμένες βουνοκορφές από πιο κοντά και για να ξεκουραστούν λίγο τα άλογα.

Κάθε φορά που σταματούσαν, παραμέριζαν τα κεντητά λευκά κουρτινάκια, επάνω από τα διπλά πορτάκια της άμαξας που έπαιζαν το ρόλο του παράθυρου, για να αποκαλύψουν το τοπίο που κρυβόταν από πίσω. Έμοιαζε με ζωγραφιά!

Ο καμβάς ήτανε το άνοιγμα του παράθυρου όπου αποτυπωνότανε το τοπίο και η βελούδινη επένδυση της άμαξας ήταν η κορνίζα της ζωγραφιάς. Ένας ζωντανός πίνακας ζωγραφικής με θέμα το τοπίο.

Την επόμενη φορά που σταμάτησαν για ξεκούραση, κατέβηκαν όλοι από τις άμαξες κι έτσι είχαν τη δυνατότητα να θαυμάσουν από πολύ κοντά, το ξεκίνημα του δάσους, στους πρόποδες του μεγάλου βουνού.

Εκεί, τα δέντρα είναι τόσο πυκνά, που είναι αδύνατον να προχωρήσει κάποιος αν δεν έχει εφοδιαστεί με σπαθί, για να κόβει τους μπλεγμένους μεταξύ τους θάμνους που σκέπαζαν το κάθε μονοπάτι.

Στο βουνό εκείνο, η βλάστηση είναι πολύ πυκνή. Τα ογκώδη όσο και πολύ ψηλά δέντρα του βουνού, θαρρείς πως αγγίζουν τον ουρανό.

Η επόμενη στάση ήταν όταν έφτασαν στην άκρη της λίμνης. Τα πουλιά εκείνη την εποχή ήτανε λιγοστά μιας και τέτοια εποχή μεταναστεύουν για πιο ζεστά μέρη. Πάντως και με τα λίγα πουλιά μέσα και έξω από τη λίμνη το θέαμα ήταν πολύ όμορφο!

Από εκείνο το σημείο δεν φαινότανε ούτε το παλάτι, ούτε το κάστρο. Είχαμε απομακρυνθεί πολύ...

Ο βασιλιάς διέταξε να προχωρήσουμε και να κάνουμε το γύρω της λίμνης. Ο Υπασπιστής του όμως, του εξήγησε ευγενικά ότι θα μας έβρισκε η νύχτα αν επιχειρούσαμε κάτι τέτοιο κι έτσι πήρε την άδεια από το βασιλιά και επιστρέψαμε από τον ίδιο δρόμο.

Στο παλάτι τελικά φτάσαμε, λίγο μετά που ο ήλιος τράβηξε για τη δύση του.

Το ταξίδι μας ήταν θαυμάσιο...!

Την άλλη μέρα το πρωί ο γιατρός της βασιλικής οικογένειας εξέτασε με προσοχή τη Μαρία.

Η διάγνωσή του ήταν πολύ καλή.

Ο ίδιος πληροφόρησε τη Μαρία, το Μιχαήλ αλλά και το βασιλιά για την πολύ καλή κατάσταση της Μαρίας, με ένα χαμόγελο σιγουριάς.

Την Τρίτη ημέρα ο Μιχαήλ και η Μαρία ζήτησαν από το βασιλιά να τους επιτρέψει να γυρίσουν στο σπιτικό τους.

Εκείνος φυσικά τους έδωσε την άδεια για να αποχωρήσουν. Πριν φύγουν όμως τους μίλησε ο Τραυματικός του βασιλιά.

Ο βασιλιάς είχε διατάξει να τους δώσει κάποιες πληροφορίες σχετικά με τη Νίκη τη μαγείρισσα. Ο Γραμματικός, τους μίλησε πολύ απλά και φιλικά.

Τους είπε ότι η Νίκη είχε ορφανέψει και από τους δυο γονείς όταν ήταν πολύ νέα. Η μητέρα της, που ήτανε στην προσωπική υπηρεσία της βασιλικής οικογένειας σαν μαγείρισσα, την είχε πάντοτε κοντά της κι έτσι έμαθε να μαγειρεύει η Νίκη.

Όσο για τις ικανότητές της να ασχολείται και με τις αγροτικές δουλειές, την κληρονόμησε από τον πατέρα της που ήτανε κηπουρός στο παλάτι και μάλιστα πολύ καλός στη δουλειά του επειδή λάτρευε τη φύση και τα λουλούδια.

«Ο βασιλιάς επιθυμεί να την προσέχετε και να την προστατεύεται...» τους είπε χαμογελώντας! «Ξέρετε, έχει μεγάλη αδυναμία στο άτυχο κορίτσι...»

Ο Μιχαήλ και η Μαρία, άκουσαν το Γραμματικό με ενδιαφέρον. Τον ευχαρίστησαν και έφυγαν για το σπιτικό τους ευχαριστημένοι.

Στο ταξιδάκι της επιστροφής, ήταν και οι δυο αμίλητοι.

Κάπου κάπου χαμογελούσαν, πράγμα που σημαίνει ότι ήτανε μέσα στη σκέψη τους οι επιθυμίες του καλού βασιλιά. Πάντως από καιρό είχαν καλές εντυπώσεις για τη Νίκη όπως και για τον Ευγένιο.

Μετά από ένα ταξίδι γεμάτο από παρόμοιες σκέψεις, έφτασαν στο σπιτικό τους αργά το βράδυ.

Εκεί, στο σπιτικό τους, τους υποδέχτηκαν η Νίκη και ο Ευγένιος που φρόντισαν να έχουν κρατήσει ζεστό το σπίτι και λίγη σούπα ζεστή για τους ταξιδιώτες.

Ο Μιχαήλ και η Μαρία, τους είπαν να καθίσουν μαζί τους, για να τους περιγράψουν το ταξίδι τους και τέλος πάντων για να τους πουν, πώς τα πέρασαν, για τη φιλοξενία που είχαν, για την εκδρομή που έκαναν και λοιπά.

Όταν η Μαρία είπε για την εξέτασή της, από το γιατρό του παλατιού και τα καλά αποτελέσματα, πρόσεξε τα μάτια των δυο νέων να λάμπουν από χαρά.

Φυσικά, δεν ανέφεραν κάτι από όσα τους είχε πει ο Τραυματικός...

Ο καιρός περνούσε!

Ο Μιχαήλ, η Μαρία, η Νίκη, ο Ευγένιος και οι άλλοι που ζούσαν και δούλευαν εκεί, πέρασαν έναν χειμώνα βαρύ, αλλά ξεπέρασαν τις δυσκολίες που παρουσιάστηκαν και όλα τελικά πήγαν καλά. Κάποιες καταστροφές (μικρές ευτυχώς), λόγω του κακού καιρού, αντιμετώπιστηκαν και ξεπεράστηκαν χάρη στην εργατικότητα όλων. Όταν ήρθε η άνοιξη βέβαια, όλα άλλαξαν. Ξαναχύρισε το κέφι και η αισιοδοξία!

Πλησίαζαν οι ημέρες, που όλοι περίμεναν με αγωνία, να γεννήσει η Μαρία.

Ένα απόγευμα, έφτασε στο σπιτικό τους ο γιατρός της βασιλικής οικογένειας με τη βοήθό του.

Είχαν διαταγές να είναι παρόντες στη γέννα.

Αυτή η απόφαση του βασιλιά, το να στείλει τον προσωπικό του γιατρό, αποδείχτηκε πολύ καλή και πολύ χρήσιμη,

γιατί ενώ η εγκυμοσύνη της Μαρίας πήγαινε πολύ καλά, τελικά είχε πολύ δύσκολη γέννα κι έτσι η παρουσία του γιατρού ήτανε ότι πρέπει...

Το μεθεπόμενο βράδυ (από τον ερχομό του γιατρού), ο Μιχαήλ και ο Ευγένιος ήταν έξω από το δωμάτιο της ετοιμόγεννης Μαρίας, ανήσυχτοι, γεμάτοι αγωνία.

Ιδιαίτερα ο Μιχαήλ, που περπατούσε πάνω κάτω μέσα στη μεγάλη σάλα.

Αργότερα, προς το ξημέρωμα της επόμενης μέρας, όταν ακούστηκε κλάμα μωρού από το δωμάτιο, η καρδιά του Μιχαήλ πήγε στη θέση της.

Σε λίγο, η Νίκη, που όλο αυτό το διάστημα ήτανε στο πλάι της κυρίας της, βγήκε έξω από το δωμάτιο και ανήγγειλε το χαρμόσυνο γεγονός.

-Να μας ζήσει αφέντη...είναι αγόρι!

Και μπήκε πάλι στο δωμάτιο.

Ο Ευγένιος έδωσε τα συχαρίκια στο Μιχαήλ χαρούμενος και ευχαριστημένος.

Ξαφνικά, ακούστηκε πάλι κλάμα μωρού από το δωμάτιο... Στα επόμενα δυο τρία

λεπτά, βγήκε στην πόρτα ο γιατρός με τη Νίκη χαμογελώντας.

-Απέκτησες και δεύτερο παιδί Μιχαήλ. Ένα κοριτσάκι, θερμά συγχαρητήρια! Είναι καλά στην υγεία τους όλοι και τα δίδυμα και η μητέρα τους, σε λίγο θα τους δεις όλους...!

Από την ημέρα που γεννήθηκαν τα δίδυμα όλα άλλαξαν, Η ζωή όλων στο σπιτικό του Μιχαήλ έπαιρνε άλλο νόημα. Την επόμενη άνοιξη πάντρεψαν τον Ευγένιο με τη Νίκη και τους χάρισαν το ένα σπίτι. Τους έδωσαν και αρκετά στρέμματα γης, για να τα δουλεύουν και να ζούνε από τις σοδειές και ακόμα, τους πήραν άμαξα, άλογα, κατοίκια, κότες... Ο βασιλιάς, χάρηκε πολύ που ο Μιχαήλ και η Μαρία εκτέλεσαν την επιθυμία του. Στο τέλος της ίδιας χρονιάς αποφάσισε να μην πληρώσουν φόρους. Μάλιστα τους έστειλε δώρα για τα δίδυμα και για τους νιόπαντρους μαζί με τις ευχές του... Η Νίκη και ο Ευγένιος, την επόμενη χρονιά, απέκτησαν ένα χαριτωμένο αγοράκι, που συμπλήρωσε την ευτυχία τους...

Έτσι, και τα τρία παιδιά, τα δίδυμα του
Μιχαήλ και της Μαρίας και το αγοράκι του
Ευγένιου και της Νίκης μεγάλωναν μαζί, με
τη φροντίδα των γονιών τους...

...Και, έζησαν αυτοί καλά κι εμείς
καλύτερα...!

ΤΕΛΟΣ

*Η ΠΙΣΤΗ
Η ΑΓΑΠΗ
Η ΟΜΟΝΟΙΑ
Η ΤΙΜΙΟΤΗΤΑ
Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΑΜΕΙΒΟΝΤΑΙ ΠΑΝΤΑ!*

Βιογραφικό σημείωμα

Ο Ιωάννης Α. Σταυρίδης γεννήθηκε (το 1946) στη Θεσσαλονίκη, όπου μεγάλωσε και σπούδασε. Εργάστηκε, για πολλά χρόνια στη Θεσσαλονίκη, σε τεχνικές εταιρίες σαν σχεδιαστής και σαν Εργοδηγός Δ.Ε. σε έργα Οδοποιίας στους νομούς Ηλείας και Αχαΐας. Τέλος εργάστηκε στην Ε.Υ.Α.Θ. στον τομέα ύδρευσης από όπου και συνταξιοδοτήθηκε.

Ποιήματα γράφει από τις πρώτες τάξεις του γυμνασίου. Από το 1989, ποιήματά του δημοσιεύει η εφημερίδα «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ», εφημερίδες συλλόγων, σωματείων καθώς και το περιοδικό της Αθήνας «ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ». Το 1990, πήρε μέρος σε πανελλήνιο διαγωνισμό ποίησης, όπου βραβεύτηκε με «ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΗ», από την «ΕΝΩΣΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ». Παράλληλα με τις επαγγελματικές του υποχρεώσεις, ανέπτυξε, πλούσια κοινωνική και πολιτιστική δράση.

ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΣΥΛΛΟΓΕΣ

«Απραξία και ευθύνη» (1991)

«Αναπροσαρμογή σχέσεων» (1997)

«Ιδανικά. Αγάπη. Συνειδήσεις» (2006)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

«Γεύσεις ζωής» (2006)

«Ο ζωγράφος» (2007)

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

«Ο βασιλιάς και ο αγρότης» (2010)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

«GUANTA NA MERA» (2010)

=ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΔΕΝ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ. ΤΑ ΔΙΑΘΕΤΕΙ Ο ΙΔΙΟΣ ΔΩΡΕΑΝ=